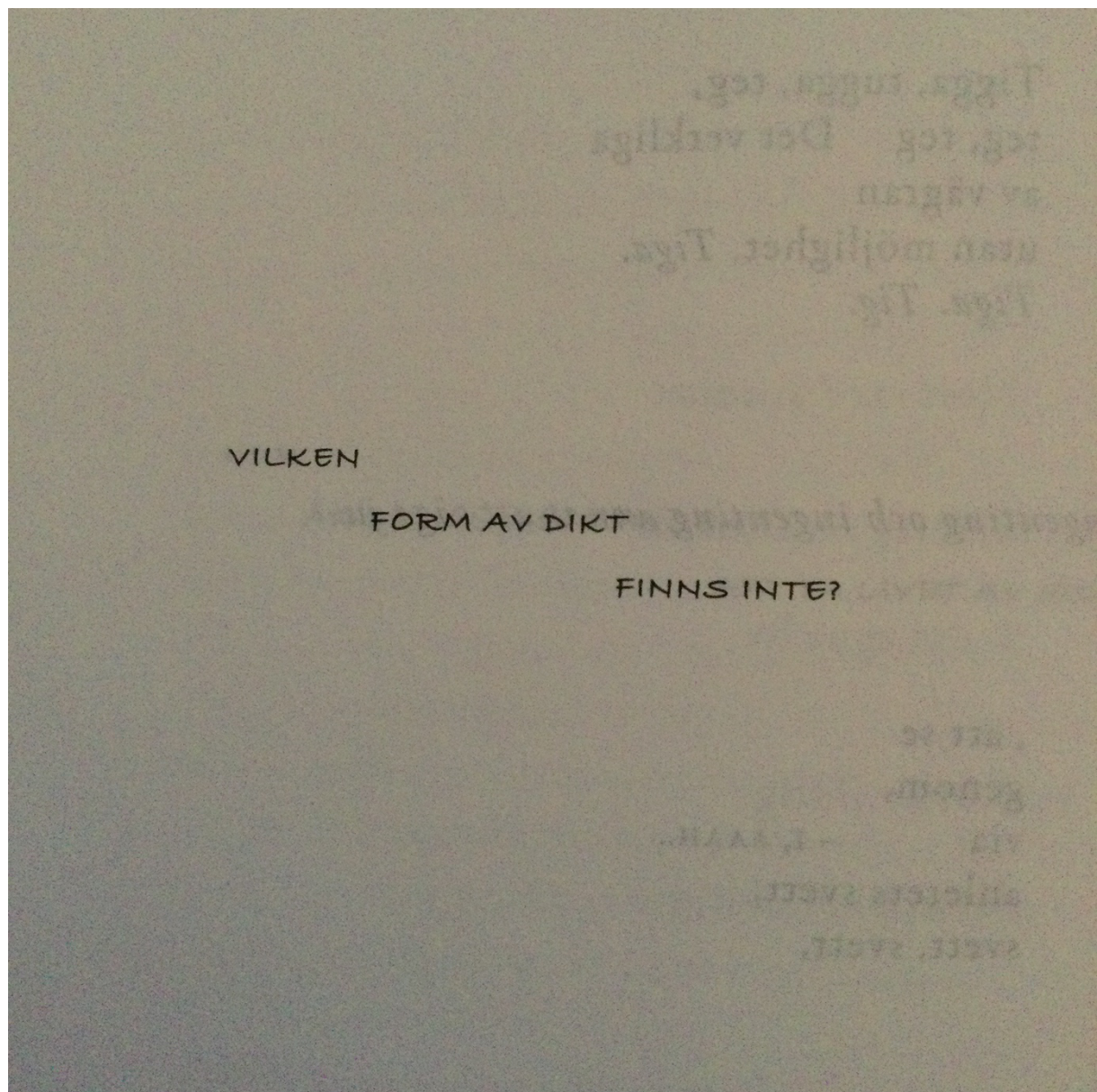

"Vilken form av dikt finns inte?" Eftertanke till en workshop.

Någonstans mitt i den opaginerade *ProponeisiS* med alla dess olika strömmar av motstridiga utsagor, stilar och grafiska uttryck står det på en sida med mycket luft:

Att tolka är att homogenisera, skapa en enhetlighet i något som skulle kunna vara något annat. Så är det alltid och naturligtvis än tydligare i fallet med Johan Jönsons poesi som så uppenbart strävar efter heterogenitet, polyfoni, mångtydighet. Att säga vad *ProponeisiS* **är** är att reducera boken liksom varje tolkning reducerar. Min reducering är att läsa de tre korta raderna: "VILKEN/FORM AV DIKT/FINNS INTE?" som den grundläggande frågan om vad som är möjligt att göra med poesin och ändå kalla det poesi. Jönsons negativa poetik, att reflektera över vad som **inte** skulle kunna vara möjligt som dikt, är för mig den ingång i dikterna som öppnar dem, en efter en. De reduceras som i varje bestämd läsart, men de leder också vidare till något som jag inte kan skriva om utan att reducera det; det ligger utanför den här textens möjligheter. När vi läst *ProponeisiS* har vi också till sist gjort den onödig, vi har förbrukat boken.

Lars Gustaf Andersson